Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

51

Elefantul alb

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 51

ELEFANTUL ALB

Traducere de L. HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ORAŞUL LUI BUDHA.

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

«Ca un al doilea Nil curge marele Menam fertilizator prin Siamul central. La douăzeci şi patru kilometri la sud de Bangkok şi-a făcut un zăgaz de nămol şi nisip, unde vapoarele trebuie să oprească. Răzbirea prin această barieră este cu neputinţă, deoarece Siamul de mijloc e prea în adânc şi o inundaţie a apei mării ar nimici toate plantaţiile de orez, aşa că ar răpi prin aceasta mijloacele de existenţă ale locuitorilor.

În faţa acestui zăgaz stătea acum şi goeleta care ne adusese din Singapore şi aşteptam luntrile de descărcat din Bangkok cărora urmau să fie predate mărfurile. Aveam de gând să luăm un sampan ca să ajungem cât mai repede la Bangkok, oraşul templelor. Căpitanul Lurs, proprietarul goeletei se apropie de noi, la parapet.

— Vă doresc din toată inima izbândă deplină, stimată doamnă şi adresă el doamnei de Valentini. Cred însă că va fi greu să vă regăsiţi soţul. Am chibzuit mult asupra chestiunii. Petecul acela de mătase roşie, pe care l-aţi primit din Bangkok, trebuie să fie în legătură cu cel dispărut. Şi din groaza care l-a cuprins pe poliţistul siamez la vederea lui, trag încheierea că e semnul unui legământ, cu care nu e de glumit. Căci există multe tagme secrete şi religioase, iar acestora din urmă sunt cât se poate de primejdioase, în fanatismul lor.

— Dar nu pricep ce ar putea de-a face Gabriel al meu cu o astfel de tagmă, răspunse tânăra femeie, cu glasul stins. Gabriel a fugit din mâinile francezilor, când aceştia l-au condamnat pe nedrept în Saigon şi probabil că s-a îndreptat spre Siam. Ce să caute un biet fugar urmărit, cu o astfel de tagmă?

— Misterele acestea nu vom izbuti noi să le lămurim niciodată, zise Lurs. De treizeci de ani de când tot cutreier coastele Indiei, am văzut lucruri pe care mintea noastră nu poate să le priceapă. Sunt aproape sigur că soţul d-voastră a dispărut se găseşte în puterea vreunei asociaţii fanatice, căci altminteri nu vi s-ar fi trimis semnul acesta.

— Fără îndoială că ai dreptate, domnule Lurs, interveni Marian – căci şi eu m-am gândit în fel şi chip asupra acestei chestiuni şi am ajuns în cele din urmă la aceeaşi concluzie. Lucrul cel mai greu acum să dăm de urma acestei asociaţii.

Pentru asta vă pot recomanda eu pe cineva care cred că e singurul european care v-ar putea fi de mare folos în aceasta

privinţă. E Jim Hoddge, un fost căpitan, cărei s-a stabilit de vreo zece ani în Bangkok. Are acolo un restaurant unde vin mai mult marinari. Veţi da de el undeva pe ţărmul stâng al Menamului. Întrebaţi de „Hoddges Home”. Orice luntraş vă va călăuzi la el.

— N-are locuinţă statornică? întrebă Marian, surprins. Te-am auzit spunând că-l vom găsi pe „undeva”.

— Da, râse Lurs – Hoddge şi-a construit o casă plutitoare pe o luntre din beţe de bambus, după cum sunt multe case pe aici. Vedeţi d-voastră, el a rămas tot un hoinar, care n-are astâmpăr şi umblă din loc în loc. Dar prin felul acesta de viaţă şi-a dobândit încrederea băştinaşilor şi de sigur că a aflat mal mult decât oricare European, din tainele acestor asociaţii secrete.

— Vorbele dumitale mă neliniştesc grozav, răspunse Ellen de Valentini. Gabriel trebuie să fi citit doar dările de seamă din gazete asupra evadării sale şi a celorlalţi condamnaţi pe nedrept. Tagma aceea să aibă oare atâta putere asupra lui, încât el să nu-mi poată nici măcar da de ştire?

— Până acum toate nu-s decât presupuneri, căută s-o mângâie Marian. Presupuneri care se întemeiază numai pe petecul acela de mătase roşie. Am examinat cu băgare de seamă desenele albe, ţesute pe mătase şi am descoperit că, dintr-un anumit punct de vedere, liniile încâlcite se desluşesc întrucâtva. Mai c-aş spune că reprezintă un templu şi un elefant alb.

— Atunci aveţi de-a face cu o sectă religioasă şi asta nu e prea e plăcut, răspunse Lurs. Cu o asociaţie politică ar fi mai lesne de stat de vorbă.

— Dar ce poate avea Gabriel al meu cu o sectă religioasă? întrebă tânăra femeie, în prada unei mari agitaţii.

— De, cine ar putea ştii zise Lurs, înălţând din umeri. Poate că Hoddge să vă lămurească şi în privinţa aceasta.

— Uite că vin nişte bărci! strigă Ellen. Să luăm una din ele, domnilor şi să pornim imediat în căutarea englezului.

— Slavă Domnului! exclamă Lurs. Vin şi luntrile de ajutor. Vom putea începe îndată descărcatul şi asta e cu atât mai bine cu cât îndărătul nostru vine altă goeletă, care va, putea aştepta până voi fi eu gata. Ah! Pare să fie căpitanul Roundhand.

— Ha, ha! Ce coincidentă! Nu mai recunoaşteţi vasul, domnilor? E doar acelaşi cu care aţi venit pe furtună din Sumatra până în Marea Chineză de sud. Larrin sau Haridell ăla, care a nenorocit atâţia oameni, cu jurămintele lui false, l-a furat în Singapore. Acum vasul a fost dat îndărăt lui Roundhand, după cât ştiu eu.

— Oh, Massers, foarte bine! se bucura Pongo, credinciosul

nostru prieten. Pongo primeşte suliţă, Massers pistoale.

Aşa era. Când am fost arestaţi de francezi pe goeleta aceasta, Pongo îşi ascunsese suliţa-i lungă, iar Marian minunatele noastre pistoale Parabellum. Probabil că nu fuseseră încă găsite, căci le pitisem bine.

Pe când sampanurile şi luntrile se aflau încă la vreo mie de metri depărtare, goeleta stopă lângă noi. Aveam deci timp de ajuns să trecem pe puntea ei, însoţiţi de căpitanul nostru şi să stăm de vorbă cu Roundhand.

După cum era de prevăzut, nu dăduseră încă peste armele noastre şi Marian le scoase lesne dindărătul sofalei din cabina căpitanului.

În vremea asta Pongo se făcu nevăzut în cală şi după câteva minute se înapoia cu suliţa sa grozavă; chipul îi strălucea de bucurie, ne luarăm rămas bun de la Roundhand, care fu foarte încântat de a fi făcut cunoştinţa noastră şi ne înapoiarăm pe puntea goeletei cu oare venisem. Primele sampanuri se apropiau şi căpitanul Lurs făcu semn unui Siamez mărunţel.

— Luaţi-l pe Bang, domnilor, ne sfătui el. Îi cunosc de multă vreme. El vă va călăuzi la Hoddge. Îngăduiţi-mi, însă, să vă mai dau un sfat: nu arătaţi petecul de mătase nici unui băştinaş; aţi putea avea mari neplăceri din pricina asta. Acum, vă las cu bine şi vă urez izbândă în întreprinderea dv. De azi în şase săptămâni voi fi iar aici cu altă încărcătură şi-mi va face mare plăcere să vă duc înapoi.

Peste zece minute eram departe de goeletă şi luptam cu valurile fluviului, iar după trei ceasuri de călătorie ajunserăm dinaintea primelor case din Bangkok, care sunt construite din lemn sau bambu şi în cea mai mare parte cocoţate pe stâlpi. Curând văzurăm şi cele dintâi case plutitoare înălţate pe plute de bambu, case care aveau un singur cat şi erau fixate de stâlpi. Trecurăm pe lângă dugheni şi ateliere în care viaţa de familie se desfăşura netulburată. Doi palmieri uriaşi, cu frunzişul lor care se întindea mult deasupra apel, ne atraseră băgarea de seamă. De trunchiurile lor era fixată o plută de bambu, mai mare ca cele de până acum şi care purta pe dânsa o căsuţă drăguţă. Lemnul era vopsit în alb, ferestrele împodobite cu flori minunate şi acoperişul verde strălucea luminos în contrast cu verdele întunecat al copacilor.

Sampanul nostru coti spre pluta aceasta şi puturăm citi inscripţia de deasupra uşii: „Hoddges Home”. Ajunseserăm la ţintă. Aici nădăjduiam să aflăm ce era cu petecul de mătase roşie.

Siamezul scoase un strigăt şi imediat se ivi în uşă o făptură

înaltă şi păşi până la marginea platformei. Era un adevărat englez ca înfăţişare şi calmul flegmatic al insularilor se dovedi şi în salutul cu care ne întâmpină, căci nu arăta nici o mirare pentru vizita noastră.

Jim Hoddge o fi trecut el prin multe în viaţa lui, ca să nu-l mai surprindă nimic. Numai când îl văzu coborând pe Pongo, încruntă sprâncenele. Chipul de gorilă al credinciosului nostru negru înrâurise aşa dar şi asupra lui. Mirarea îi trecu însă repede şi invitându-ne în casă ne pofti sa luăm loc la o masă de lângă fereastră, de unde puteam urmări viaţa care se desfăşura pe fluviul Menam. Fiind după-amiază, ni se aduseră cafele şi după ce gazda se aşeza alături de noi, deschise vorba:

— Ce doriţi să aflaţi? Căci îmi închipui lesne că n-aţi venit fără pricină la mine. La ora asta vin de obicei numai marinarii carii au sosit cu vasele lor la zăgaz. Europenii de pe aici, ma vizitează abia după ce se îngustează. Presupun că şi dv. veniţi de la zăgaz?

— Da, răspunse Marian. Suntem trimişi de căpitanul Lurs.

— Ei, vedeţi, tot am ghicit eu că aveţi ceva pe suflet. Fireşte că sunt gata oricând să vă viu în ajutor, atât cât îmi stă în putere.

Englezul îmi plăcea din ce în ce mai mult. Felul lui de a fi, dovedea multă energie şi era de ajuns să priveşti în ochii săi vioi ca să-ţi dai seama că era o fire dreaptă şi sinceră.

— Povestiţi, vă rog, stimată doamnă, ceru Marian însoţitoarei noastre.

Şi Ellen de Valentini îşi spuse păsul, istorisind totul de-a fir a păr.

— Hm! făcu Hoddge îngândurat şi ne privi cu admiraţie. Dv. sunteţi aşadar aceia care aţi izbutit să evadaţi de pe Insula dracului? Atunci sunteţi singurii oameni care pot da de urma dispărutului. Dar, cu ce v-aş putea fi eu de folos?

— Sa ne spuneţi dacă ştiţi ceva despre asociaţiile secrete politice sau religioase de pe aici, zise Marian.

Fruntea Lui Hoddge se încreţi:

— Cu politica nu mă ocup din principiu, răspunse el, iar cu tagmele religioase v-aş sfătui să nu intraţi în cârd. Am auzit multe despre ele.

— Vedeţi însă că noi bănuim că dl. de Valentini se află în puterea unei astfel de tagme.

— Şi ce vă face să bănuiţi asta?

— Faptul că doamna de Valentini a primit din Bangkok o bucată de mătase care a vârât în groază pe un curajos poliţist siamez. El susţinea că ar fi vorba de un „duh rău”.

— Aş putea vedea bucata de mătase?

— De ce nu! răspunse Marian şi i-o dădu.

Hoddge aruncă doar o privire asupra desenului încâlcit, ţesut pe fondul roşu şi dete din cap cu gravitate.

— Da, zise el cu glas scăzut – cunosc semnul acesta. Pe mulţi i-am pescuit până acum din Menam, care aveau câte un cuţit în gâtlej şi de fiecare dată cuţitul era înfipt printr-o astfel de bucată de mătase.

— Şi poliţia n-a lămurit niciodată crimele acestea? întrebă Marian.

Englezul zâmbi.

— Poliţia? făcu el. Cei doi boy ai mei începeau să răcnească de spaimă când vedeau bucata de mătase şi zvârleau repede înapoi cadavrul, înainte ca să mai pot face eu ceva, Menamul l-a şi dus mai departe sau l-au înghiţit crocodilii. Am încercat în fel şi chip să aflu de la boy ce explicaţie are faptul dar nici în ruptul capului n-au vrut să-mi spună. Numai din groaza de care erau cuprinşi vedeam lămurit că bucata de mătase roşie ascundea o mare primejdie.

— Eu unul nu-mi pot închipui ca o astfel de asociaţie să fie atât de cunoscută printre băştinaşi şi cu toate astea niciodată să nu fi pătruns în public ceva despre uneltirile ei.

— Asiaticii se pricep să tacă, răspunse Hoddge. Ca să-ţi dau o pildă, iţi voi spune că javanezii au tăcut timp de două sute de ani, după ce au dărâmat şi au plantat cu orez Borobudurul, templul acela uriaş de treizeci de metri înălţime, pentru că islamul le ameninţă ţara. Două sute de ani au tăcut, deşi taina a trecut din tată în fiu. Nu cred sa puteţi smulge de la un Siamez secretul acestui petec de mătase, domnilor.

Mă uitai uimit la Marian. Nu mi-aş fi închipuit vreodată ca un căpitan să cunoască istoria Borobudurului, ultimul lăcaş sfânt budhist din Java. Dar mirarea mea avea să fie în curând şi mai mare. Căci când tovarăşul meu luă înapoi bucata de mătase o privi dus pe gânduri şi zise:

— Se vede un templu şi un elefant alb parcă...

Hoddge râse.

— La fel am văzut şi eu, domnule Farrow. Dar între cele trei sute cincizeci de temple câte sunt în Bangkok, există numai „Templul Aurorei”, în care se află un elefant cu trei capete, pe care călăreşte Indra şi afară de acesta templul Pos, în care un elefant şi o maimuţă oferă apă şi miere lui Budha, după ce acesta a postit patruzeci de zile. Dac-ar fi fost un templu cu un elefant alb într-unsul l-aş fi găsit eu, fiţi pe pace!

Marian rămase uluit.

— Îmi daţi voie, domnule Hoddge, întrebă el – aţi vizitat toate templele din Bangkok numai din interes pentru crimele acelea, adică din interes pentru bucăţile de mătase?

— Nu, răspunse Englezul – m-am interesat mereu de templele Asiei. Asta e „boala” mea. Când se întâmpla să pun undeva piciorul pe pământ, mă duceam să vizitez cel mal apropiat templu. De zece ani de când sunt aici, am avut tot timpul să vizitez toate lăcaşurile sfinte. Fireşte, în măsura în care ne este îngăduit nouă, Europenilor, s-o facem.

— Atunci tot ar fi cu putinţă să se afle pe aici secta, aceea care idolatrizează elefantul alb, simbolul sfânt al Siamului? După cum spuneai chiar d-ta, Marian începuse să devie familiar cu englezul, n-ai văzut toate încăperile templelor.

— Asta aşa e. Cu toate acestea aş fi auzit eu ceva, dacă s-ar afla într-adevăr pe aici o sectă care e atât de cunoscută şi temută printre băştinaşi. Fără îndoială că aş fi observat eu din vreun semn oarecare, căci obişnuiesc să umblu cu ochii deschişi prin lume.

— Dar vezi că ai recunoscut singur că asiaticii sunt tăcuţi ca mormântul. Acum te rog să ne spui: cadavrele le-ai găsit în locul acesta unde se află casa d-tale?

— Nu; stau aici de trei săptămâni şi în tot timpul acesta n-a trecut nici unul pe apă. Le-am întâlnit cu mult mai sus, ba întâia oară chiar acolo unde începe oraşul.

Bangkokul se întinde vreo şapte kilometri dea lungul fluviului Menam şi nu cred ca crocodilii să lase cadavrele să plutească prea departe; aşa dar, templul sau sediul acestei asociaţii trebuie să fie în nordul oraşului.

— Acolo sunt numai câteva temple mici care nu pot forma sediul unei asociaţii numeroase.

— Aţi fost şi în lăuntrul ţării, în susul Menam-ului?

— Numai câţiva kilometri, pe un sampan. Afacerile mă reţin mai mult pe aici.

Doamna de Valentini, care ascultase cu interes discuţia acum, se adresă fostului căpitan:

— O, domnule Hoddge, ce credeţi că e de făcut? Nu sunteţi în măsură să ne daţi un sfat cum să-l regăsesc pe soţul meu?

— Pentru asta ar trebui să ştim mai întâi unde se află. Fireşte, transmiterea bucăţii de mătase, a aproape o dovadă că dl. de Valentini se află în puterea acestei secte. Dar din ce pricină să fi ajuns el, un european, în mâinile lor? Spuneţi-mi, vă rog, doamnă, soţul dv. are vreun semn caracteristic?

— Da; are o şuviţă mare albă ca zăpada în părul lui negru, asta

îi dă o înfăţişare deosebită.

Hoddge fluieră a pagubă şi zise:

— Hm... să fie şi asta... da, da... ar putea să fie... E numai o presupunere, totuşi nu e exclus să fie întemeiată. Vedeţi dv., albul e culoarea sfântă a siamezilor şi tocmai secta aceasta are elefantul drept simbol. Soţul dv. are şuviţa aceasta albă care bate la ochi şi se prea poate ca nişte adepţi ai sectei cu pricina să fi dat peste el în junglă, probabil căzut în nesimţire. Aşa stând lucrurile, e cu putinţă să-l fi îngrijit şi în fanatismul lor să fi crezut că e trimis de Budha, ceea ce i-a hotărât să-l reţie la dânşii. Sună cam a poveste, dar aici totul e cu putinţă.

— Atunci de ce mi-au trimis mie petecul de mătase? întrebă tânăra femeie.

— Poate pentru a vă da de înţeles că soţul dv. e mort pentru dv. Acum chestia capătă pentru mine cu totul altă înfăţişare şi poate ca voi fi în măsură să vă viu în ajutor.

II.
SFÂNTUL FLUVIULUI.

DOAMNA DE VALENTINI sări în sus.

— Ne veţi putea veni în ajutor! strigă ea, tremurând, O, domnule Hoddge, cum să vă mulţumesc!

— E numai o presupunere... o părere de-a mea, se împotrivi Hoddge. Vedeţi dv., stimată doamnă, bănuielile mele de până acum sunt şi ele bazate pe temelii şubrede. Nu se ştie însă ce se poate întâmpla. Vă povesteam mai adineauri că am urcat pe fluviul Menam până la câţiva kilometri dincolo de ultimele colibe din Bangkok. La vreo două ceasuri depărtare, se află coliba primitivă a unui preot bătrân, care joacă aici rolul unui sfânt aproape, întocmai ca fachirii Gangelui din India. Numai că nu face scamatorii ca ăia de acolo.

De la el am aflat multe lucruri, pe care nu le prea află europenii. Fără îndoială că a băgat de seamă interesul meu deosebit pentru chestiunile religioase ale asiaticilor. Dacă există vreun om care să vă poată da lămuriri în chestia ce vă interesează, atunci acela e „Sfântul fluviului”.

— Acum e prea târziu, dar mâine înainte de răsăritul soarelui vom merge să-l vizităm. Ne-am luat cu vorba şi s-a făcut vremea de cină; voi spune să ne aducă aici mâncarea. Se înţelege că veţi rămâne în mine peste noapte. Nici n-ar fi bine să vă arătaţi în oraş.

Hoddge şopti ceva unui boy, apoi se înapoia la masa noastră.

— Mâncarea va veni îndată, zise el. Trebuie să mai fac o propunere: e neapărată nevoie, stimată doamnă, să vă îmbrăcaţi bărbăteşte; dacă veţi fi văzută în tovărăşia domnilor, cei din sectă vor bănui imediat că sunteţi soţia dispărutului. Pongo al dv. a fost descris amănunţit în dările de seamă din gazete şi nu va fi de loc greu să se dea da rostul combinaţiei. După cum am spus, vă îmbrăcaţi neapărat în haine bărbăteşti, ceea ce vă va îngădui în acelaşi timp să aveţi mişcările mai libere.

— Voi face şi asta dacă e nevoie! oftă doamna de Valentini. Numai să-l revăd odată pe Gabriel al meu.

— Nu ne vom da în lături de la nimic ce stă în puterea noastră, zise Marian. Dar, domnule Hoddge, se adresă el englezului – uite că-mi veni ceva în gând. Spuneai înainte că ziarele au descris pe larg aventurile noastre, poate chiar prea pe larg. Prin urmare, e foarte probabil ca toţi aceia care au de-a face cu secta aceasta îl vor recunoaşte îndată pe Pongo al nostru şi vor trage încheierea simplă că am pornit în căutarea dispărutului domn de Valentini.

— Întocmai, încuviinţă Hoddge. Şi de asta trebuie să ne ferim. Pongo trebuie să rămâie mereu îndărătul nostru. Nu ne va pierde el, căci e priceput şi pe de altă parte va şti să nu se lase descoperit.

— Da, aşa trebuie să facă, încuviinţă Marian. Vom avea astfel şi o acoperire cum nici nu ne-am putea dori mei bună. Aşa dar, comandă două sampanuri, domnule Hoddge. Pongo va veni în urma noastră.

— Nu cu sampan, interveni prietenul nostru negru, care ascultase atent la tot ce vorbisem. Pongo aleargă. Va vede mereu pe Massers.

— Asta e şi mai bine, zise Hoddge, căci un al doilea sampan va atrage luarea-aminte. Dar uite că vine mâncarea. Să-i facem cinstea cuvenită.

Când furăm gata cu masa se înapoia şi boy-ul din oraş aducând un costum şi rufărie pentru Ellen. Căpitanul Hoddge stărui să mergem să ne odihnim şi ne conduse în partea dindărăt a casei unde ne arătă trei odăiţe frumos aranjate.

— Vă voi trezi la timp, zise el, luându-şi rămas-bun. Somn uşor!

Eram încă învăluiţi în farmecul nopţii tropicale când pornirăm cu sampanul pe fluviu, cu două ceasuri înainte de ivirea zorilor. Acelaşi siamez care ne adusese de la zăgaz vâslea acum cu putere. În faţă, la proră, stătea Hoddge, îndărătul lui doamna Valentini, apoi Marian; eu şedeam în spatele Siamezului.

— Orice s-ar spune, zise Marian deodată, când un crocodil mai mare ca toţi ceilalţi o zbughi în adânc, pe aici n-ar putea trece un

cadavru. Deci, crimele trebuie să fi fost făptuite în oraş şi trupurile azvârlite de acolo în fluviu.

Doamna de Valentini fu scuturată de un fior.

— Totul e atât de grozav şi misterios, oftă ea; cine ştie ce ne mai aşteaptă!

— Când vom trece de cotul acela care se zăreşte colo în faţă, zise Hoddge – vom vedea coliba „sfântului”. Numai de l-am găsi singur. Unde o fi Pongo acum? Va fi izbutit el să ţie pas cu noi?

— Sunt încredinţat că nu ne pierde din ochi, zise Marian. A! Uite coliba! Sfântul stă în fata uşii şi-şi ia dejunul. O privelişte interesantă... Dumnezeule, e pierdut!

Strigătul de spaimă al prietenului meu era îndreptăţit, căci un musafir cu totul neaşteptat şi nedorit ameninţa să distrugă „privelişţea interesantă”, cum o numise Marian.

La câţiva metri de bătrânul Siamez se ivise un tigru uriaş, care îl privi ţintă câteva clipe apoi se pregăti de săritură. „Sfântul” stătea nemişcat şi întâmpina moartea aceea grozavă cu zâmbetul pe buze. Credinţa de care era însufleţit îl făcea să nu se teamă de trecerea în Nirvana.

Dar trebuia să-i venim în ajutor, trebuia să-l salvăm, căci el era singura noastră nădejde ca să-l regăsim pe cel dispărut. Marian îşi smulse Parabellumul de la brâu şi eu îi urmai imediat pilda. Ne aflam la cincizeci de metri încă de locul unde peste câteva clipe urma să se desfăşoare drama grozavă.

— Sampanul nostru se legăna pe valurile uşoare şi eram cu toţii în prada unei agitaţii de nedescris.

Când ridicarăm însă minunatele arme, eu îmi dădui seamă totuşi că e zadarnic. Nu încăpea îndoială că vom nimeri fiara, poate chiar mortal – dar asta n-o va împiedica să sară asupra bătrânului şi să-l sfâşie.

Iată însă că, înainte de a ţinti, salvatorul şi sosise, un salvator la care nici nu m-aş fi gândit. Tigrul îşi întoarse brusc capul şi ochii lui fioroşi se aţintiră pe un tufiş mare care închidea luminişul mic din dreapta noastră. În faţa acestui tufiş se ivise ca din pământ... Pongo, la vreo zece metri doar de fiară.

Tigrul se ridică încetişor, ca şi cum vroia să chibzuiască pe care din cei doi să-l sfâşie întâi. Şi probabil că bănui şi el că moartea îl ameninţă de la uriaşul nostru. Înainte însă de a-şi putea întoarce trupul, Pongo şi ridicase braţul şi ca un fulger ţâşni prin luminiş suliţa lui grea, zvârlită cu toată puterea.

Tigrul se ridică în două labe şi vru să oprească arma din zbor, dar în clipa următoare vârful lat de fier se înfipse adânc în pieptul său şi-l trânti pe spate.

Mugind înfiorător, bătând aerul cu labele, fiara se zvârcoli turbată în ţărână.

Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului. Acum ne trezirăm şi noi din înmărmurirea care ne cuprinsese, duserăm pistoalele la ochi şi patru gloanţe zburară pe ţeavă, punând capăt zvârcolelilor tigrului.

Pongo străbătu luminişul, ne zâmbi prietenos, smulse suliţa din tigru, apoi se făcu nevăzut în tufiş, de unde venise.

Bătrânul siamez, „Sfântul fluviului”, nu-şi luase o clipă ochii de la el. Acum întoarse capul spre noi şi îi văzui ochii holbaţi de uimire. Fapta lui Pongo îl făcuse să-şi piardă calmul de care dăduse dovadă când fusese la un pas de moarte.

Apropiarăm sampanul de mal şi Hoddge sări cel dintâi pe uscat. O ajută pe doamna de Valentini să coboare, aşteptă până părăsirăm şi noi sampanul, păşi înaintea noastră spre bătrân, se înclină în fata lui şi zise:

— Mongkut, îţi aduc nişte prieteni care au nevoie de sfaturi.

Spre uimirea noastră, siamezul răspunse într-o englezească fără cusur:

— Prietenii d-tale, domnule Hoddge, sunt şi ai mei. Dv. aţi împiedicat să trec în Nirvana. Cred, deci, că Atotputernicul m-a ocrotit prin mâna dv., ca să vă pot ajuta.

Ne măsură câtva timp cu privirea lui pătrunzătoare, mie şi lui Marian ne zâmbi, ca şi cum ar fi vrut să spuie că îi suntem pe plac. Când o privi pe doamna de Valentini se încruntă câteva clipe, plecă pe urmă capul şi murmură:

— Memsahiba e aceea care are nevoie de sfatul şi ajutorul meu. Să spuie ce-o apasă pe suflet!

Doamna Ellen îngenunchea înaintea bătrânului, îi privi adânc cu ochii-i minunaţi apoi îşi spuse păsul. În tot timpul acesta eu îl examinam pe bătrân. Purta numai un şorţuleţ galben, care îi ajungea până la genunchi. Partea de sus a trupului era de-o slăbiciune înfiorătoare, prin pielea bronzată ieşea la iveală fiecare coastă, fiecare os. Uitai însă de înfăţişarea aceasta când vedeai ochii-i mari şi blânzi, în fundul cărora păreau şi joace luminiţe aurii.

Cu un calm desăvârşit ascultă povestirea tinerei femei. Când ea aminti de bucata de mătase roşie, el încreţii fruntea, dar tăcu. După ce doamna Valentini sfârşi, rămase pe gânduri minute îndelungate, apoi întinse mâna şi întrebă:

— Unde e bucata de mătase?

Tânăra femeie o scoase din buzunarul hainei. Abia aruncă Mongkut o privire asupra liniilor încâlcite, că dădu din cap

încetişor şi cu seriozitate adâncă în glas, zise:

— Prietenii mei mi-au scăpat viaţa. Pentru asta v-aş trăda bucuros taina acestei bucăţi de mătase, dar urmarea ar fi că v-aş trimite de-a dreptul la moarte.

— Noi nu ne temem de moarte, Mongkut, răspunse Marian. Am luat hotărârea să-l salvăm pe cel dispărut şi nimic nu ne poate schimba gândul.

Bătrânul dădu din cap, ca şi cum se aşteptase la vorbele astea. Apoi o privi iar pe doamna Ellen şi când ea ridică mâinile rugător spre el, murmură:

— Soarta noastră e în mâinile Atotputernicului. În înţelepciunea lui m-a salvat, ca să vorbesc. Domnule Hoddge, trimite-l de aici pe omul acela!

Arata spre luntraşul care privea curios spre grupul nostru. Căpitanul îi plătii şi rămase pe ţărm până-l văzu dispărând pe după cotul fluviului. Când Hoddge se apropia Iarăşi de noi, „Sfântul” întrebă:

— Cine a fost acela care l-a atacat pe „Stăpânul” de colo?

Şi arătă spre tigrul răpus de Pongo.

— Prietenul nostru credincios, răspunse Marian – care şi-ar da viaţa pentru noi.

— Credeam că e din turma lui Bali, Regele Demonilor, murmură bătrânul; totuşi şi el va muri, când vor pune mâna pe dânsul „Preoţii focului”. Tăcere, repede în tufişuri! Exclamă bătrânul deodată. Vin!

Făcu un gest atât de poruncitor, încât ne ascunserăm îndată în tufişurile din apropiere. Bătrânul trebuie să fi avat un auz minunat, căci de abia după câteva minute auzirăm plescăitul monoton al unor vâsle, care se apropia dinspre nord.

Privii cu băgare de seamă printr-o spărtură din frunziş şi văzui ivindu-se un sampan mare, vâslit de un siamez în vestmânt galben. Alţi patru siamezi, îmbrăcaţi la fel, stăteau ghemuiţi pe scândurile sampanului, în vreme ce în faţă, la proră, zăcea un trup chircit.

Ca o fantomă trecu barca pe dinaintea noastră. Mongkut aplecase capul şi părea cufundat cu totul în contemplarea focşorului său, în timp ce siamezii din sampan aruncară doar priviri scurte spre dânsul. Abia după câteva minute, când barca dispăruse, bătrânul înălţă iar capul şi zise grav:

— Rămâneţi în ascunzişurile voastre! Se înapoiază îndată. Predau iarăşi valurilor pe un condamnat, pentru ca locuitorii oraşului să-şi dea seamă de puterea Preoţilor focului. Dea Domnul ca dv. să nu împărtăşiţi aceeaşi soartă. Aşteptaţi până se

înapoiază călăii, apoi urmaţi cursul fluviului. La câteva ceasuri depărtare în susul lui, apa se desparte şi înconjură o insulă mare. Când soarele apune, în mijlocul desişului sălbatec al acestei insule se aprinde un foc. Acolo îl veţi găsi, pe acela pe care îl căutaţi. Nu-mi mulţumiţi, căci vă trimit la moarte.

Se scurse încă o jumătate de ceas. Stăteam nemişcaţi printre crengile dese şi aşteptam cu încordare înapoierea călăilor.

În cele din urmă se auziră iar lovituri de vâsle dinspre miazăzi. După câteva clipe, sampanul Preoţilor focului ţâşni iar pe dinaintea noastră. Acum aveau şi ceilalţi patru preoţi vâsle scurte şi mânau barca cu putere împotriva curentului. Din nou fulgerară cinci perechi de ochi spre bătrânul „sfânt”, care nu se clinti până ce sampanul misterios dispăru.

Ieşirăm binişor din tufişuri. Mongkut ridică acum capul şi ne privi îndelung.

— Mongkut, zise Marian – îmi dai voie să-ţi mai pun o întrebare?

— Salvatorului vieţii mele îi voi spune orice, murmură bătrânul.

— Mongkut, ţin mult să ştiu ce însemnătate are petecul acela de mătase roşie.

— Este semnul Preoţilor focului, cu care îl însemnează pe cel executat, pentru ca poporul să-şi dea seamă de puterea lor. Elefantul alb, care e socotit drept sfânt în tot Siamul, este zeul lor suprem. Ei sunt puternici şi răspândiţi peste tot şi cine are dreptul să poarte veştmântul lor galben, se bucură pretutindeni de cinste, ocrotire şi ajutor.

— Au devenit atât de puternici numai prin credinţa lor, sau îndeplinesc niscaiva funcţiuni care aduc foloase poporului lor?

— Dau cel mai larg ajutor tuturor acelora care au ajuns la ananghie. Cer însă alt serviciu în schimb şi cine rupe legământul, e aruncat în valurile Menam-ului, cu un cuţit în gâtlej şi însemnat cu bucata de mătase roşie. În felul acesta îi silesc pe datornicii, lor să-şi ţie legământul, amintindu-le ce îi aşteaptă dacă şi-l calcă.

— Cu alte cuvinte, domnii aceia fac un soi de cămătărie şi sunt foarte aspri în măsurile lor împotriva datornicilor. Cred şi eu că nu e atât de uşor să li te împotriveşti. Şi aplecarea spre religiozitate a întregului popor sporeşte şi mai mult puterea lor. De sigur că printre datornicii lor se găsesc şi poliţişti, ba poate chiar şi slujbaşi la stat, aşa că degeaba am încerca să cerem ajutorul autorităţilor împotriva lor.

— Dar mai am şi alte întrebări, Mongkut, parc-aş fi recunoscător dacă mi-ai răspunde la ele.

— Îţi voi răspunde în măsura în care voi putea, murmură

bătrânul, n-aş vrea însă ca sângele d-tale să cadă asupra mea.

— E propria mea voinţă de a mă arunca în această primejdie. Şi acum ascultă: Gabriel de Valentini, soţul însoţitoarei noastre, are un semn bătător la ochi: o şuviţă latră, albă, în părul lui negru. E cu putinţă ca Preoţii focului să-l ţie prizonier din pricina asta?

— Un semn alb? întrebă Mongkut, surprins. Atunci se vor folosi de el ca să-şi întărească puterea cu prilejul ospăţurilor, la care obişnuiesc să se adune datornicii. Ei vor povesti că zeul lor superior, elefantul alb, l-a însemnat el însuşi pe străinul acesta şi l-a trimis la ei ca să-şi dovedească măreţia şi puterea. Aşa fiind, va fi greu să-l liberaţi, căci acum îl vor păzi cu străşnicie.

— Neplăcută afacere! mormăi Marian. Totuşi nădăjduiesc că el însuşi va sprijini din toate puterile sforţările noastre. Mă miră chiar, că n-a încercat până acum să fugă.

— Ca să scapi de pe insula Preoţilor focului e aproape cu neputinţă, zise „Sfântul", căci e apărat de oameni şi animale şi prizonierul nu are voie să părăsească templul.

— De aceea probabil că n-a putut să trimită vreo veste soţiei sale.

— Nimeni n-ar fi primit sarcina să-i ducă o scrisoare de la el. Chiar dacă l-ar fi văzut; n-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească despre asta. Cadavrele cărora li se dă drumul pe râu îi înspăimântă până şi pe cei mai curajoşi. Şi dacă cineva ar fi stat numai de vorbă cu prizonierul, n-ar fi ajuns viu la Bangkok.

— Acum îmi lămuresc eu tăcerea lui, zise Marian. Răspunde-mi, te rog, la încă o întrebare: de ce au trimis Preoţii focului mătasea roşie doamnei Valentini?

Se aşteptau, de sigur, ca tânăra femeie să pornească cercetări ca să-l găsească pe soţul ei. Şi e foarte firesc să facă lucrul acesta şi în Siam, căci numai acolo se poate duce un fugar din Cochinchina, luând drumul pe uscat. Dacă tânăra doamnă s-ar fi adresat autorităţilor, arătând mătasea roşie, n-ar fi găsit niciodată sprijin. Dimpotrivă, ea însăşi s-ar fi expus celor mai mari primejdii. Căci aproape fiecare funcţionar, ba chiar aproape fiecare siamez, ar fi ştiut că Preoţii Focului ar fi pedepsit cu moartea cea mai mică încercare. Oh, preoţii cei mari sunt deştepţi. Ei ştiu bine că tânăra femeie va arăta batista roşie; n-au putut bănui însă că nişte bărbaţi atât de viteji vor da de taina lor şi că aceşti bărbaţi, ascultând de porunca Atotputernicului, îmi vor salva viaţa, pentru ca să le arăt apoi calea.

Făcu o mişcare scurtă cu mâna, în semn de rămas bun, zâmbi fiecăruia în parte şi plecă încet capul. Înfioraţi, străbăturăm luminişul şi pătrunserăm în pădure prin locul unda se făcuse

nevăzut Pongo.

III.
INSULA TEMPLULUI.

SE PĂREA CA NATURA ÎNSĂŞI voia să se puie în cale întreprinderii noastre, atât de încâlcit şi de nestrăbătut se ivi codrul înaintea noastră.

Marian se puse în fruntea micului convoi, iar eu îl urmam ajutându-l la tăierea mărăcinilor. Venea apoi doamna Ellen, în vreme ce Hoddge mergea în urmă, formând un fel de acoperire. Din când în când eu mă întorceam, ca să văd dacă tânăra femeie venea după mine şi de fiecare dată îmi zâmbea, ca şi cum ar fi vrut să mă încredinţeze că nu se dă bătută.

Un ceas merserăm astfel, până dădurăm de Pongo, care stătea ghemuit îndărătul unui tufiş şi privea încordat printre frunze. Când auzul lui fin îi dădu de veste apropierea noastră, el se întoarse şi duse degetul la buze în semn de prevenire. Ne furişarăm cu băgare de seamă până acolo şi ne ghemuirăm lângă dânsul. Printre ramuri puturăm cuprinde cu privirea acum un luminiş mare. În mijlocul căruia lucrau de zor şase făpturi în vestminte galbene.

Erau Preoţi ai focului, căci aveau aceeaşi îmbrăcăminte ca şi călăii din sampan. Curând ne dădurăm seamă ce făceau acolo. Înlăturau nişte crengi de deasupra unei gropi, apoi cel mai înalt dintre ei se ridică şi roti un cuţit lungi deasupra capului şi îl aruncă cu putere înăuntru în groapă. Să fi îndeplinit oare o nouă execuţie?

Doi preoţi săriră acum în groapă, cei patru de sus le aruncară în jos frânghii, apoi traseră sus... un cerb mare. Aşa dar, era vorba de o vânătoare, indivizii îngrijeau de bucătăria templului lor. Atunci trebuia să fie şi un drum bun spre insulă, căci cu povara cerbului aceluia greu n-ar fi putut merge pe o potecă îngustă.

Cei doi preoţi ieşiră afară din groapă, o acoperiră din nou cu crengi, aşezară la loc capacul, apoi trecură un băţ de bambu printre picioarele legate ale cerbului şi părăsiră luminişul.

Aşteptarăm câtva timp într-o încordare de nedescris. Curând urma să vedem templul misterios şi atunci va începe munca grea a eliberării prizonierului, presupunând c-ar fi închis acolo.

Cel dintâi ieşi din tufiş Pongo şi o zbughi prin luminiş. Rămase locului o clipă şi ne făcu semn. Îi urmarăm repede şi ajunserăm la începutul unei poteci largi care părea să fi fost croită de vreo fiară mare. Poteca părea sa fi fost folosită adesea, căci pământul era

învârtoşat şi neted şi nu se vedea nici un fel de buruieni.

Pongo luă acum conducerea. Deodată rămase locului fi ridică mâna în semn de prevenire.

La vreo douăzeci de metri depărtare poteca făcea un cot brusc. Credinciosul nostru negru înaintă cu băgare de seamă şi iscodi cu privirea pe după colţ. Ne făcu apoi semn, păşi îndărăt şi ne lăsă pe fiecare în parte să aruncăm o privire pe după cotitură. De aici poteca mergea drept înainte cincizeci de metri şi la capătul el sclipea apa.

Un sampan străbătea tocmai braţul larg de apă şi într-unsul se aflau cei şase preoţi pe care îi văzuserăm în luminiş. În clipa când priveam într-acolo, cei patru din mijloc înhăţară cerbul şi-l zvârliri în apă. Mai mult nu putui vedea căci Pongo mă trase îndărăt şi o împinse înainte pe doamna de Valentini.

După ce privi şi Hoddge pe după cotitură, începurăm să discutări asupra celor văzute.

— Au aruncat cerbul în apă, spusei eu.

— Am observat mare mişcare în apă, zise tânăra. femeie.

— Au fost nişte peştişori, răspunse Hoddge, liniştit. Preoţii au paznici buni aici pe fluviu, care îi ocrotesc de musafiri nepoftiţi. Şi aceşti paznici sunt crocodilii uriaşi iar cerbul n-a fost decât hrana zilnică, pentru a-i putea ţine în locul acesta.

— Dumnezeule sfinte! se jeli tânăra femeie, atunci cum vom ajunge pe ţărmul celălalt?

— Trebuie să ne construim o plută, propuse Marian. Fireşte că numai noaptea vom putea străbate apa, căci sunt încredinţat că în timpul zilei fluviul e supravegheat. Să ne retragem acum, să tăiem beţe de bambu şi să legăm pluta cu trestie. Va trebui apoi să ne îngrijim şi de merinde şi asta o vom lăsa în seama lui Pongo, deoarece nu avem voie să slobozim gloanţe aici în apropierea templului. Pongo va izbuti el să vâneze ceva cu suliţa lui.

— Nu crezi d-ta că fluviul e păzit noaptea cu mai multă străşnicie decât ziua? întrebă Hoddge. Sau n-o fi cu putinţă ca preoţii să fi pus capcane sub apă, care ar sfărâma o barcă sau o plută, ca cei dinăuntru să cadă pradă crocodililor?

— Exclus nu este, încuviinţă Marian – căci îi socot în stare de orice pe preoţii aceia. Dar cum am putea face altminteri? De trecut trebuie să trecem dincolo şi dacă vom ţine aceeaşi direcţie ca sampanul preoţilor, atunci nu trebuie să ne temem de vreo piedică, deoarece capcane şi altele ca astea nu cred să fi pus dumnealor. Totuşi n-ar strica să stăm de pază cu rândul pe poteca asta. Ceilalţi se retrag îndărăt în luminiş şi paznicul va trebui să ne dea de veste dacă preoţii se întorc iar aici.

— Bine, încuviinţă Hoddge. Noi bărbaţii să ne schimbăm din două în două ceasuri. Ultimul schimb va fi când se va înnopta. Dacă n–aveţi nimic împotrivă, încep eu.

— Încuviinţarăm propunerea lui şi în vreme ce el se aşeză în aşa fel pe potecă încât să poată zări pe după cotitură, noi ceilalţi ne retraserăm în luminiş. Eu cu Marian începurăm sa tăiem beţe de bambu, în vreme ce Pongo dispăru în desiş ca vâneze vreo sălbăticiune.

După un ceas adunaserăm destule beţe şi ne puserăm apoi pe tăiat trestii din care împletirăm funii trainice. Când ne înapoiarăm în luminiş, îl găsirăm pe Pongo care vânase un cerb tânăr şi era ocupat cu jupuitul lui. Săparăm repede o groapă şi adunarăm crengi uscate ca să facem un foc pe cât cu putinţă fără fum. Şi când cerbul fu pus în frigare... eu a trebuit să plec, ca să-l schimb pe Hoddge. Dar Marian, surprinse privirea tristă pe care o aruncai spre friptura care sfârâia şi îmi făgădui să-mi aducă o porţie respectabilă, când va fi gata. Cu mângâierea asta coborai poteca largă şi-l schimbai pe Hoddge.

— Nu s-a clintit nimic colo peste drum, zise căpitanul, dar mi s-a părut că dă târcoale cineva prin desişul din jurul meu. Trebuie să fii cu băgare de seamă, domnule Bertram şi să ţii mereu degetul pe trăgaci. Dacă nu cunoşti primejdia care te ameninţă, nu prea e plăcută veghea. În sfârşit, două ceasuri trec repede.

Hoddge zâmbi când mă văzu scoţând browningul, Parabellumul era prea lung şi prea greu pentru o eventuală luptă de aproape – şi aşezându-mă cu nepăsare lângă tufişul de la cotitura potecii. Trebuia să mă aplec numai niţel ca să cuprind cu privirea fluviul.

Englezul mai arunci o privire spre mine şi porni pe poteca ce ducea în luminiş.

După ce-l pierdui din ochii, ma ridicai de jos şi mă uitai cu băgare de seamă în jurul meu. Mă liniştii, căci tufele erau aici atât de dese, încât nici chiar Pongo n-ar fi izbutit să ajungă pe nesimţite pe potecă, pentru a mă ataca.

Răsuflând uşurat, mă aşezai iarăşi la locul meu, mă aplecai puţin înainte şi ţinui sub observaţie fluviul şi petecul de insulă pe care-l puteam vedea.

Deodată tresării, căci un zgomot îmi ajunse la ureche. De unde venea nu ştiam, dar se auzea ca şi când o fâşie îngustă ar fi trecut peste o cracă, făcând-o să foşnească. Mă ridicai repede, deschisei ochii şi privii încordat în juru-mi.

Poteca spre luminiş era însă pustie, nici o tufă nu se mişca şi aruncând o privire repede spre fluviu, văzui că nici acolo nu se zărea ceva suspect.

Deodată, foşnetul acela se auzi iarăşi şi de data aceasta bine de tot, căci răsunase îndărătul meu, în tufişul des de ale cărui crengi mă sprijinisem cu spatele.

O clipă rămăsei înmărmurit şi când izbutii să mă smulg din starea aceasta şi să mă reped cu trupul înainte, era prea târziu.

Un obiect negru zbură pe lângă gâtul meu şi-mi căzu pe mâini. Lucrul se petrecu atât de repede, încât nu mai avui răgazul să ridic dreapta în care ţineam browningul. Şi obiectul negru rămase pe mâinile mele, de fapt numai în parte, căci mai simţeam încă o apăsare uşoară pe umărul drept şi o atingere rece la gât.

Privii în jos şi rămăsei împietrit de groază:

În poala mea îşi sprijinise partea superioară a trupului un şarpe uriaş, aproape negru, capul hidos şi-l ridicase puţin şi părea să caute să-şi dea seama unde se află.

Închisei o clipă ochii, nădăjduind că totul nu e decât un vis urât, dar simţii atunci căi trupul rece se mişca şi trecu încetişor pe lângă gâtul meu. Şarpele pare să fi găsit că stătea bine în poala mea şi pe mâinile mele, căci începu să-şi strângă binişor trupul, se încolăci şi se vede treaba că se simţea cât se poate de bine unde era. Ca o funie făcută colac stătea pe genunchii şi mâinile mele, îşi pusese capul pe inelul de sus, scotea limba din când în când şi se uita adesea la mine de parc-ar fi vrut să zică: „Nu te mişca!”.

Într-adevăr, nici prin gând nu-mi trecea să mă mişc. De abia îndrăzneam să respir, ca să nu întărât musafirul ăsta grozav.

În cele din urmă începui să chibzuiesc. Marian trebuia să vie îndată cu friptura făgăduită şi eram sigur că va găsii el un mijloc să mă scape de ameninţarea acestei morţi înfiorătoare. Dar, dacă până atunci vor veni câţiva preoţi aii focului de pe insulă, eram pierdut.

Şarpele ridică brusc capul. Făcusem vreo mişcare nechibzuită? Totuşi, nu se uită la mine ci îşi aţinti privirea dea lungul potecii ce ducea în luminiş. Şi acum, ceafa cobrei, căci era un şarpe cobra – se umflă, desenul gălbui, de pe urma căruia îşi dobândise numele de „şarpele cu ochelari” se ivi lămurit şi limba-i lungă începu să se legene repede încolo şi încoace.

Auzeam acum şi paşi uşori care se apropiau.

Marian venea. Abia cutezam să întorc încetişor capul spre stânga. În cele din urmă văzui ivindu-se făptura lui înaltă. Îmi făcu bezele şi agita în aer o bucată mare de carne înfipt într-o frigare. Când fu aproape, îl izbi, de sigur, starea mea de nemişcare.

— Ei, Robert! strigă el încetişor. Ce ai...

Îşi rupse vorba cu un ţipăt de spaimă şi se opri. Zărise

musafirul grozav din poala mea. Îşi smulse repede pistolul, dar îşi dădu seamă repede că nu trebuia să împuşte în apropierea templului misterios şi spre marea mea uşurare îl văzui vârând arma la loc. Zic spre marea mea uşurare căci, dacă n-ar fi nimerit capul mic al cobrei, ar fi fost şi mai mare primejdia pentru mine să fiu muşcat de ea.

Marian chibzui câteva clipe, trase apoi cuţitul şi păşi încetişor înainte. Îmi strigă să rămân tot nemişcat, ceea ce era de prisos, căci cobra devenea tot mai neliniştită şi eu nici nu cutezam să respir.

Prietenul meu se afla acum numai la doi paşi de mine. Şarpele îşi umflă şi mai mult grumazul şi începu să şuiere, iritat. În acelaşi timp îşi legăna încolo şi încoace partea superioară a trupului, apropiindu-se tot mal mult de obrajii mei.

Marian se lăsă în genunchi cu băgare de seamă. Întinse dreapta în care ţinea cuţitul, în vreme ce cu stânga împinse frigarea cu bucata de carne. (Vezi ilustraţia de pe copertă). Cobra văzu mişcarea aceasta ameninţătoare, capul ei ţâşni înainte şi colţii veninoşi se înfipseră în carnea aburindă. Marian se repezi atunci cu cuţitul şi dintr-o singură lovitură despărţi capul de trunchi. Eu sării repede în picioare şi zvârlii cu scârbă de pe mine trupul ce se zbătea, în vreme ce Marian privea cu interes capul care rămăsese cu dinţii încleştaţi în bucata de carne. Răsuflând uşurat, ma apropiat de el şi-i întinsei mâna.

— Să nu începi cu discursurile, te rog! Tu ai fi făcut la fel în locul meu. Păcat numai că friptura ta nu mai e bună de nimic.

— Trebuie să aştepţi până ţi-oi aduce altă bucată. Te-aş sfătui însă să nu te mai sprijini de tufişul ăla de colo, căci se poate lesne întâmpla să mai fie şi alţi şerpi în el. La revedere, mă întorc numaidecât.

Zvârli în frunziş friptura cu capul scârbos şi porni repede pe potecă îndărăt.

IV.
ELEFANTUL ALB.

PRIVI SPRE FLUVIU, apoi, neobservând nimic suspect, tăiai dintr-un tufiş o cracă groasă şi zvârlii cu ea cât colo trupul gros şi lung de aproape doi metri al cobrei, care urma să se zbată în spasmurile morţii.

De abia acum răsuflai uşurat. Trecu câtva timp până se înapoia Marian cu altă bucată de carne. Se scuză de întârziere, spunând că fusese silit să povestească tovarăşilor aventura prin care

trecusem. Mâncai cu poftă friptura de cerb, apoi trăsei o duşcă de ceai cu rom din sticla de campanie şi mă simţii iarăşi în puteri.

Când mă înapoiai în luminiş, găsii pluta gata; avea un metru şi jumătate lăţime şi trei metri lungime. Îmi exprimai îndoiala dacă ne va duce pe toţi cinci, la care Hoddge îmi răspunse că hotărâseră următoarele: eu trebuia să-i duc întâi pe Pongo şi Marian pe insulă, să aştept acolo câtva timp, până când cei doi vor fi pătruns o bucată în adâncul ei, apoi să mă înapoiez ca să iau pe doamna de Valentini şi pe Hoddge. Dacă ar fi să se întâmple ceva lui Marian şi lui Pongo, ne rămânea nouă posibilitatea să ne punem la adăpost şi să încercăm eventual liberarea tovarăşilor noştri.

N-avui încotro şi primii propunerea, deşi nu prea bucuros, căci numai gândul că va trebui să străbat de două ori fluviul în care mişunau crocodilii mă înspăimântă. Aşa că, cel mai bun lucru ce-mi rămânea de făcut era să mă culc pe marginea luminişului, în umbra unui tufiş şi adormii îndată.

Marian mă trezi.

Sării în sus şi mă apropiai împreună cu el de Hoddge care şi ridicase pluta, în aşa fel că ne fu uşor s-o apucăm şi s-o ducem pe potecă.

Doamna de Valentini trebui s-o ia înainte, pentru ca Marian să n-o piardă din ochi. Dădurăm de Pongo care ne vesti că nici el nu observase nimic suspect. După câteva minute întunericul se lăsă brusc. Duserăm pluta până la ţărm şi acolo îl dădurăm drumul pe apă. Pongo merse spre capătul dinainte, Marian se aşeză în mijloc, Iar eu împinsei pluta în larg, cu ajutorul băţului lung de bambu pe care-l luasem.

Mai cu uşorul, mai cu greul, izbutii s-o aduc la punctul de unde îi văzusem pe preoţii focului scoţând sampanul. Pongo sări jos şi ţinu pluta până îi veni şi Marian în ajutor. Eu păşii acum mai spre mijloc şi împinsei „vaporaşul” înapoi, pe drumul pe care venisem.

Trebuie să mărturisesc că am răsuflat uşurat când Hoddge prinse capătul plutei şi o ţinu să nu o a apa. Îi încărcai pe cei doi şi în câteva minute ajunserăm la destinaţie.

Căpitanul sări pe uscat şi ajută doamnei de Valentini să se dea jos; eu coborâi cel din urmă şi cu ajutorul lui Hoddge trăsei pluta din apă, pitind-o în nişte tufe din apropiere. Aveam astfel posibilitatea să fugim după ce ne vom fi îndeplinit sarcina.

Găsirăm repede o potecă bătătorită pe care pornirăm fără să stăm mult la gânduri. Dibuirăm cu greu drumul căci luna nu se înălţase încă de ajuns pe cer ca să lumineze desişul.

Păşind mai departe, văzurăm deodată răspândindu-se înaintea

noastră o lumină palidă care sporea din clipă în clipă. Un luminiş mic ni se ivi în faţă, al cărui capăt de peste drum era hotărnicit de un zid înalt. Şi de deasupra acestui zid cădea în jos o rază de foc din vârful unui turn: emblema preoţilor.

— Veniţi încoace! Auzirăm de lângă noi glasul lui Marian.

Stătea cu Pongo în umbra unul palmier uriaş, care crescuse singuratic pe marginea luminişului. Aici eram la adăpost de priviri străine şi puteam observa în linişte zidul înalt şi turnul puternic.

— Ce facem acum? întrebă doamna de Valentini nerăbdătoare.

— Trebuie să căutăm să trecem zidul. Mai întâi e nevoie sa ocolim templul ca să ne dăm seamă de întinderea lui. Şi pentru a face asta, cel mai bun lucru e să ne aţinem pe lângă zidul în umbra căruia ne aflăm. Ah! Colo sus sunt preoţi. Staţi liniştiţi pe loc, căci nu ne pot vedea.

Pe coama zidului se iviseră patru făpturi care priveau ţintă spre luminiş. Noi ramaserăm liniştiţi şi văzurăm cum după câteva minute paznicii de sus se puseră în mişcare, la distanţă unul de altul, păşind binişor de-a lungul zidului. Când nu-i mai văzurăm, Marian şopti: „la drum!” şi cu sărituri mari străbătu luminişul, îndreptându-se spre zid. Îi urmarăm repede şi ne oprirăm abia când ajunserăm în umbra ocrotitoare a zidului înalt de vreo trei metri şi format din blocuri mari de piatră.

— Aşteptaţi aici, şopti Marian. Eu mă voi căţăra sus şi voi privi dincolo de zid.

Fără să aştepte răspunsul nostru, începu sa urce cu băgare de seamă. Se putea sprijini în crăpăturile bolovanilor, astfel că după câtva timp ajunse sus pe culme şi înălţă capul cu atenţiune. Îi văzui tresărind uşor, dar rămase liniştit în poziţia lui, privind încordat spre interior.

Începusem să-mi pierd răbdarea, când îl văzui trăgând capul înapoi şi venind repede jos.

— După toate probabilităţile suntem acolo unde trebuie, ne şopti el.

— L-ai văzut pe Gabriel? întrebă doamna Valentini, abia stăpânindu-şi emoţia.

— Cred că el a fost, deşi l-am zărit numai o clipa şi de la o depărtare destul de mare. Un convoi de preoţi părăsea tocmai turnul îndreptându-se spre o clădire scundă pe partea stingă. Îndărătul lor mergea un bărbat înalt şi subţire, îmbrăcat şi el în vestminte galbene, dar cu capul în piept. Am văzut atunci o dungă albă şi lată de-a curmezişul părului său negru.

— El e, oh, el, el strigă aproape, tânăra femeie.. Domnule Farrow, trebuie să trecem dincolo.

— Aşa am şi hotărât de fapt, zise Marian.

Înainte ca doamna Ellen să poată răspunde ceva, Pongo şopti:

— Massers, tăcere!

Paşi grei şi apăsaţi se auziră de dincolo de zid, apropiindu-se de locul unde ne aflam noi. În acelaşi timp se auzi un zgomot de parcă s-ar fi frecat una de alta bucăţi groase de piele. Şi acum răsună un soi de sforăit care-l făcu pe Pongo să exclame încetişor:

— Tembo!

„Tembo” însemna elefant. Să fi fost oare unul din legendarii elefanţi albi, atât de cinstiţi în Siam?

Din nou se auzi sforăitul, de data asta chiar deasupra noastră şi când privirăm în sus văzurăm deasupra zidului o trompă uriaşă, care lucea alb în lumina focului de pe turn. Cât de uriaş va fi fost animalul, judecând după mărimea trompei! Capul său trebuia să se înalţe cu vreo trei metri deasupra pământului, căci vedeam lămurit colţii râcâind coama zidului.

Deodată auzirăm scârţâitul unor porţi grele şi în aceeaşi clipă Marian porunci:

— Pongo, sus! Ajută celorlalţi! Eu rămân la urmă.

Negrul urcă repede şi peste câteva clipe stătea cocoţat pe coama zidului. Întinse în jos braţu-i uriaş, apucă mâna doamnei Ellen şi o trase binişor spre el. La fel fui tras eu şi Hoddge, în vreme ce Marian se căţără prin propriile-i puteri.

— Repede în copac! porunci el. Elefantul ne va lua urma până la fluviu.

Sărirăm cu băgare de seamă pe una din crăcile uriaşe ale tamarinului şi de acolo ne lăsarăm spre trunchiul îndepărtat de zid cu vreo zece metri, apoi ne împărţirăm pe crengile ce porneau în formă de raze. Ramaserăm liniştiţi şi auzirăm duşmanul uriaş. Gonind dea lungul zidului. După cum bănuise Marian, ne luase urma pe unde venisem şi în curând îi auzirăm trompeta în depărtare, la fluviu.

Acum aveam răgazul să privim în interiorul zidului. La vreo treizeci de metri de noi se înălţa turnul din vârful căruia lumina încă focul acela uriaş. La stânga lui se ridica o clădire întinsă, ceva mai scundă. În care stăteau deschise o poartă mare şi o uşă mai mică.

— Să intrăm pe uşa cea mică! şopti Marian.

Nu se vedea nici un preot, astfel că ne lăsarăm în jos de-a lungul trunchiului şi alergarăm spre uşă. Fără sa stăm mult pe gânduri ne furişarăm înăuntru, unde domnea semiîntuneric şi răcoare. Ne aflam într-un gang îngust, care făcea un cot spre dreapta la câţiva metri, în vreme ce pe stânga era închis de o

perdea albă.

Marian se apropia de perdea şi o dete puţin la o parte. Eu stăteam în spatele lui şi puteam privi peste umărul său în încăperea imensă care se ivise în fata privirilor noastre uimite. De jur-împrejurul pereţilor ce luceau în sclipiri de aur erau înşirate la distante mici blocuri dreptunghiulare de piatră, care purtau pe ele figura înaltă de un metru a unui elefant din marmoră albă. În faţa fiecărei statui lumina un foc care învăluia cu razele sale aceste opere de artă. Căci erau într-adevăr opere de artă. Elefanţii erau sculptaţi în toate poziţiile pe care le luau în viaţă, cu un respect desăvârşit pentru realitate: în trap, în galop, la pas, la atac, în căutarea hranei.

La dreapta, în planul din fund al încăperii dreptunghiulare, trona statuia unui elefant în mărime naturală. Două focuri puternice îl luminau şi păreau să dea viaţă minunatei opere de artă. Văzurăm însă ceva ce ne făcu să ne dăm înapoi speriaţi.

În faţa acestei statui uriaşe stăteau şase preoţi în vestminte galbene, ridicaseră braţele spre colosul de piatră şi păreau să implore ceva. Avui imediat simţimântul că se rugau zeului lor să le ajute să pună mâna pe noi.

— Înapoi! porunci Marian, trebuie sa pornim de-a lungul gangului. Îndărătul perdelei se află încăperea mare a templului în care vom fi descoperiţi imediat porni repede înainte, când, deodată răsună îndărătul nostru un ţipăt sfâşietor:

— Gabriel, Gabriel al meu!

Doamna de Valentini făcuse ce făcuse şi ajungând neobservată lângă perdea, privi înăuntru. Şi probabil că în unul din preoţi îşi recunoscuse soţul, căci abia scosese strigătul acela că se şi repezi în templu, ca o nebună.

— Dumnezeule mare! scrâşni Marian, furios; ar fi trebuit să fim cu băgare de seamă. Acum sarcina noastră e de două ori mai grea, dacă nu chiar imposibilă. Să plecăm repede, căci preoţii vor înţelege că ne aflăm în templu.

Cu sărituri mari pornirăm de-a lungul gangului. După ce trecurăm cotitura, ajunserăm pe dinaintea mai multor uşi, aşezate la distanţe regulate în zid.

Marian se opri deodată, deschise una din uşi, apoi dispăru în încăperea dindărătul ei şi ne strigă:

— Veniţi după mine!

Îl urmarăm în grabă şi ne trezirăm într-o chilie strâmtă, în care nu se aflau decât un culcuş tare şi o statuie mică aşezată pe un piedestal scund; statuia înfăţişa un elefant. Aşa dar, chilia unui preot.

La un semn al lui Marian, Pongo se aşeză de pază la uşă. Prietenul meu păşi apoi spre ferestruica zăbrelită şi privi afară.

Trebuie să scoatem zăbrelele, şopti el. Colo jos se află o grădiniţă. Vom avea astfel o ieşire pentru caz de nevoie. Haide, Robert şi încercăm să scoatem gratiile.

Oarecum şovăitor păşii cu cuţitul în mână alături de Marian. Ne puserăm pe lucru şi după vreo douăzeci de minute de muncă încordată prietenul meu apucă gratiile şi le împinse cu putere în afară, le trase apoi la loc, sprijinindu-le numai.

— Massers linişte! mormăi Pongo, deodată.

Venirăm lângă el şi ne încordarăm auzul. Pe gang se apropiau paşii mai multor persoane şi se auzi un hohot de plâns. Doamna de Valentini era târâtă fără îndoială în vreo carceră.

Când paşii se pierdură în depărtare, Pongo crapă uşa şi privi afară, pe urmă ne făcu semne şi ieşi în gang.

V.
ÎN CARCERELE TEMPLULUI FOCULUI.

CU MULT ÎNAINTEA NOASTRĂ, abia putând fi recunoscuţi în semiobscuritate, păşeau preoţii cu prizoniera lor. Din când în când auzeam plânsul tinerei femei, în vreme ce preoţii o târau fără să rostească un cuvânt.

— Mariane, îi şoptii în ureche prietenului meu – sunt numai şase preoţi. Dacă izbutim să-i facem nevătămători, doamna Ellen va liberă. Şi poate că şi soţul ei.

— Da, răspunse Marian – ideea e bună. Spune-i tu lui Hoddge, eu voi vorbi cu Pongo.

Împărtăşirăm în şoaptă camarazilor planul; apoi îl auzirăm pe Pongo mormăind:

— Massers, înainte!

Şi cu sărituri de uriaş, totuşi uşoare, porni pe gang.

Noi îl urmarăm cât mai repede şi cu băgare de seama. Ajunserăm din ce în ce mai aproape de grupul preoţilor şi când Pongo se afla la doar la câţiva paşi, ultimul preot se întoarse spre noi.

De spaimă, eu rămăsei aproape ţintuit în loc... Era un european şi de-a curmezişul părului său negru se întindea o şuviţă lată, albă.

Gabriel de Valentini!

Îi făcui un semn şi... rezultatul fu că scoase un ţipăt de alarmă.

Ca o panteră sări printre cei cinci preoţi, o trase la dânsul pe soţia sa şi porni în goană cu ea în gang. Preoţii se opriră imediat şi scoaseră cuţite lungi ascunse în vestmintele lor.

Dar înainte ca să poată face ceva, Pongo se şi afla printre ei şi ca nişte mingi uşoare fură zvârliţi de pereţii din dreapta şi din stânga gangului. Rămaseră nemişcaţi la Pământ, unul lângă altul.

— Domnule de Valentini!

— Strigă Marian. Eşti salvat. Haide!

— Gabriel, Gabriel! Auzirăm cu mult înaintea noastră glasul tinerei femei.

— Nu auzi, Gabriel? Rămâi pe loc!

Un râs ironic fu răspunsul, apoi Gabriel de Valentini răcni cu glas cavernos câteva cuviinţe într-o limbă străină.

— Ce-a spus? întrebă Marian.

— A strigat că e hărăzită jertfei focului, răspunse căpitanul Hoddge. Trebuie să fi înnebunit.

— Sau poate că preoţii i-au dat să bea ceva care i-a răpit memoria, îşi dădu cu părerea Marian. Repede, trebuie să punem mâna pe el cu forţa şi să-l luam cu noi. Uite-l colo!

La vreo douăzeci de metri înaintea noastră nebunul o trăgea cu furie pe soţia sa, care se zbătea din răsputeri.

— Massers, ce întâmplat? întrebă Pongo, gâfâind.

— E nebun, trebuie să-l prindem, dar să nu-l omorâm, răspunse Marian.

— Ah, Masser nu curat la cap, Pongo face.

Ca o panteră se repezi uriaşul înainte. Când ajunse la câţiva paşi de Valentini, nebunul deschise cu furie o uşă, o împinse pe nevastă-sa înăuntru şi închise din nou cu putere canatul greu de metal. Zăvorul fu tras, apoi vocea grozavă răcni iarăşi, într-un hohot sinistru, câteva cuvinte.

— O târăşte în carceră, strigă Hoddge – trebuie să spargem uşa.

Pongo se aruncă atunci cu toată puterea lui supraomenească în uşa de metal; zăvorul cedă, uşa zbură din balamale şi Pongo dădu buzna pe gangul care se ivi în deschizătură.

Îl urmarăm repede şi la vreo douăzeci de metri în faţa noastră îl văzurăm pe Valentini care ducea în braţe pe soţia-i leşinată.

Din nou vrurăm să ne luăm după el, Pongo însă se opri şi ridică braţul. Ramaserăm şi noi locului, căci ne puteam încrede în Pongo. Uriaşul scoase suliţa lungă pe care o purta atârnată de o curea la spate, ţinti scurt, apoi zvârli arma grea cu toată puterea îndărătul nebunului.

— Pongo, ce-ai făcut? strigă Marian, speriat.

Dar Pongo râse şi arătă cu mâna înainte. În imediata apropiere a nebunului vârful suliţei se înfipse într-o piatra a zidului, coada scurta zbura înapoi de forţa aruncăturii şi izbi capul lui Valentini.

Nebunul se clătină, încercă să se ţie, dar genunchii îi se muiară încetişor şi în cela din urmă se întinse la pământ.

Alergarăm spre cele două făpturi neînsufleţite şi în vreme ca Pongo îşi aşeză la loc suliţa, noi o ridicarăm pe tânăra femeie. Marian o luă în braţe şi făcu semn lui Pongo să-l ridice pe nebun.

— Poartă de grijă să nu ţipe! îi şopti Marian.

Negrul încuviinţă din cap.

— Hoddge, Robert, scoateţi pistoalele! porunci Marian. Trebuie să ne croim drum.

În pas alergător pornirăm pe gang înapoi. Eram hotărât să culc la pământ pe orice preot care ni s-ar fi pus în cale. Îndărătul meu alerga Marian cu doamna Ellen, apoi Pongo cu Gabriel Valentini şi la urmă venea căpitanul Hoddge. Tocmai când ajunserăm aproape de uşa pe care o zdrobise Pongo, se auziră glasuri şi paşi apropiindu-se.

— Să intrăm pe cea dintâi uşă! porunci Marian şi imediat eu mă oprii şi trăsei zăvorul unei uşi de pe stânga.

— Hoddge, trage zăvorul la loc! zise Marian şi căpitanul se execută fără zăbavă.

Acum puteam răsufla în voie câteva clipe. Gangul în care ne aflam primea o lumină printr-o deschizătură mică din tavan.

Îndărătul nostru dădea năvală acum o ceată întreagă de oameni. Nu bănuiau probabil că ajunseserăm aici, atât de aproape de ei, căci trecură înainte fără să se oprească, scoţând mereu strigăte asurzitoare.

— A! Uite că se şi întorc! făcu Marian. Înainte!

Gălăgia ce o făceau preoţii care ne urmăreau se apropia din nou. Pornirăm repede dea lungul gangului, care nu mai avea nici un fel de uşă, din nenorocire. Totuşi, după ce merserăm vreo treizeci de metri, ne trezirăm deodată în faţa unei uşi. Lipii urechea de metalul ei, dar nu auzii nimic. Trăsei încetişor zăvorul şi deschisei canatul cu băgare de seamă. Un val de aer rece mă izbi în fată şi un întuneric adânc se căscă înaintea mea.

— Înainte, scoateţi lămpile! strigă Marian.

La lumina lanternei mele văzui o scară largă, care ducea în jos. Coborâi liniştit şi-i auzii pe camarazi urmându-mă. Hoddge trase din nou două zăvoare pe dinăuntru. Aerul devenea tot mai rece şi după ce numărai douăzeci de trepte ne trezirăm într-un gang scund, boltit, în care mirosea a umezeală şi mucegai.

— De sigur că preoţii îşi închid aici prizonierii până îi ucid, zise

Marian. Poate că izbutim să liberăm pe câţiva, care ne vor da apoi o mână de ajutor. Vezi vreo uşă, Robert?

— Da, nişte uşi grele cu zăvoare cât toate zilele.

— Deschide repede!

Hoddge, care îşi aprinsese şi lampa lui, îmi ajută să trag zăvoarele. Primele patru încăperi în care intrarăm erau goale. Apoi se sfârşi şi gangul şi ne întoarserăm atunci spre partea cealaltă. În cea dintâi încăpere în care intrarăm dădurăm de o făptură care zăcea pe un morman de frunze pe jumătate putrezite.

Când lumina lămpilor noastre se îndreptă într-acolo, văzurăm cu uimire ridicându-se o tânără fată. Duse mâinile la ochii şi rosti câteva cuvinte, gemând. Hoddge îi răspunse căutând s-o mângâie şi atunci fata îşi luă mâinile de pe faţă şi ne privi uimită şi neîncrezătoare cu ochii ei mari şi negri. Căpitanul continuă să-i vorbească şi în cele din urmă începu şi fata să povestească, tot hohotind.

— Hm... făcu Hoddge, când ea sfârşi, biata fată a fost aici o dansatoare de templu şi a fost osândită la moarte din pricina unei greşeli făptuite cu prilejul dansului sfânt. Peste trei zile urmează să se execute osânda. Ea cunoaşte binişor templul.

— Întreab-o când vin paznicii ei cu mâncarea!

— Numai odată pe zi, dimineaţa. Peste noapte suntem deci oarecum în siguranţă aici. Mă strecor până sus şi trag îndărăt zăvoarele.

Părăsi încăperea în vârful picioarelor. Aşteptam încordaţi şi după câteva minute Hoddge se întoarse, râzând.

— Urlă ca nebunii colo sus, zise el. Gangul e pustiu cu desăvârşire. Am privit afară. Ce-ar fi să fugim acum, folosindu-ne de faptul că ei se sfătuiesc?

— Cred că ar fi prea din cale afară de îndrăzneţ, obiectă Marian. Dar tot e mai bine s-o facem acum, până nu apucă el să sporească sentinelele. A! Doamna de Valentini se trezeşte din leşin. Cu atât mai bine, voi avea mâinile libere.

— Gabriel! suspini tânăra femeie, în vreme ce Marian căută s-o liniştească.

Acum părea să se fi cuminţit căci îşi sărută soţul leşinat pe care Pongo îl ţinea da braţ.

— Apoi se ridică şi spuse că e gata să meargă cu noi.

— Atunci, să pornim! zise Marian.

— Eu cu fata voi merge înainte, apoi vine Pongo, doamna Valentini, domnul Hoddge şi la urmă tu, Robert. Deci, cu Dumnezeu înainte!

Părăsirăm închisoarea bietei fete şi urcarăm scara de piatră. Marian ascultă la uşă, apoi o deschise şi păşi în gangul îngust. Prin ferestruica mică din tavan pătrundea vuiet. O muzică dedată răsună, întreruptă în măsură de tact prin lovituri de gong.

Tânăra dansatoare spuse câteva cuvinte şi Marian le tălmăci:

Ei imploră acum pe elefantul lor ca să-i ajute să ne prindă. Avem cel mai bun prilej de fugă.

Străbăturăm repede gangul, Marian mai ascultă la o uşă de metal şi păşi apoi în celălalt gang, unde Pongo îl ameţise pe Valentini. Dansatoarea se repezi la o uşă şi o deschise în grabă. După o clipă ne aflam într-o grădină mare, al cărei aer căldicel era îmbălsămat de mireasma miilor de flori.

Fata spuse câteva cuvinte în şoaptă şi Hoddge tălmăci iar:

— Trebuie să ne luăm de mână. Fata ma va călăuzi la poarta care dă spre fluviu.

Micul convoi se puse în mişcare. Grădina era foarte mare şi eu răsuflai uşurat când văzui ivindu-se în cele din urmă un zid înalt.

Fata spuse iarăşi ceva şi acum Hoddge îşi făcu loc înainte prinzând lampa de buzunar. La lumina ei văzurăm o uşă îngustă şi căpitanul trase repede două zăvoare. Stinse apoi lampa şi după scârţâitul balamalelor ne dădurăm seama că deschisese uşa.

— Cum veţi trece uşa, luaţi-o la dreapta, ne şopti el. Veţi da de un chei unde se afla sampanurile. Zicând acestea, păşi cel dintâi prin uşa.

O larmă grozavă răsună afară. Un glas puternic striga cuvinte străine, întrerupte de înjurăturile căpitanului, care ocăra de zor pe cei care îl atacaseră.

Marian înjură şi el şi-şi făcu loc înainte, dar Pongo fu mai repede. Mi-l arunca în braţe pe Valentini leşinat, cu un: „Messer, tine!”, apoi îi mai auzii doar paşii şi peste câteva clipe amuţi glasul puternic al paznicului. Uriaşul îşi făcuse datoria.

— Ptiu, bată-i să-i bata, înjură căpitanul. Acum însă repede! A! Uite, prăpădul s-a pornit!

Din fundul grădinii se auzii o larma sălbatecă. Ţipetele paznicului îi purtaseră pe „preoţii focului” care se apropiau acum cu repeziciune. Din unele zgomote înăbuşite înţelesei că tovarăşii mei ajunseseră într-un sampan. Fără să stau mult pe gânduri îi târâii pe leşinat după mine şi astfel trecui eu prin uşiţă.

Acum începu şi Valentini să se mişte. Răsfiră picioarele şi în acelaşi timp începu sa răcnească. Cu şiretenia unui nebun făcuse aşa dar până la sfârşit pe leşinatul. O clipă rămăsei în încurcătură şi tocmai mă gândeam să-l las acolo în plata Domnului ca să mă salvez cel puţin pe mine, când simţii. O mână trecându-mi peste

umăr; Valentini amuţi pe dată şi căzu mototol la pământ.

— Masser repede barcă! şopti Pongo, mă împinse spre dreapta pe un chei îngust şi-l ridică pe leşinat.

Peste câteva clipe eram cu toţii într-un sampan; Pongo îl aşezase pe Valentini pe fundul sampanului şi îndreptă „vasul” spre larg. Curentul ne prinse, ne răsuci prora spre sud şi când urmăritorii noştri ajunseră la portiţa din zid, noi eram departe, îndreptându-ne spre Bangkok.»

Sfârşitul volumului: **ELEFANTUL ALB.**

Continuare acestor aventuri, în numărul următor, intitulat:

PREOŢII FOCULUI

In Numărul următor:

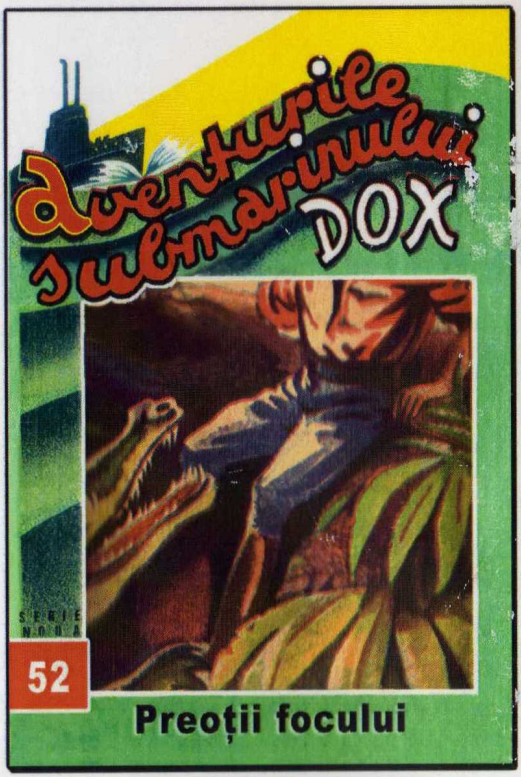

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro